

baar geworden. Onvergetelijk zouden mij deze dagen zijn, als een ideaal mij voortdurend voor oogen zwevend, als een toekomstbeeld van eigen toekomst en jong geluk, leven en werken bezielend. Straks zou ik teruggekeerd zijn in de eenzaamheid mijner studeerkamer, en ik zou al het verledene als opnieuw voor mijn geest zien voorbijtrekken.

En daar, daar zou ik schilderen met levendige kleuren en in schitterende lijnen het geluk, dat ik aanschouwde. Fantasieën en toekomstdroomen zouden het voor mij liggend papier vullen. En straks zou ik daarop vernemen den echo van het zacht-vrouwelijk gemoed, op hare wijze, met lieflijk stemgeluid datzelfde toekomstbeeld mij latende droomen, wanneer die stem mij dat toezingt:

Zooals het jonge groen zoo frisch en zacht  
Weer òpgroeit, na den donk'ren winternacht:  
Zóó is de liefde in 't hart, dat lang reeds wacht  
Om òp te bloeien.

Zooals de wind des avonds zachtjes ruischt,  
En door elk blaadje als 't ware een liedje suist:  
Zóó is nu ook mijn jeugdig hart, dat bruist  
Van liefdegloeien.

Zooals de kind'ren vroolijk aan het strand  
Gaan spart'len in het nat en hand aan hand  
In 't water staan, dat uitspat op het zand,  
En vroolijk stoeien....

Zóó zijn mijn zinnen jong en wild verward,  
Verdwenen is mijn leed en al mijn smart,  
En 'k juich en zing, terwijl 'k de liefde in 't hart  
Steeds voort laat groeien.

POAL.

W. L. M. de Vries.